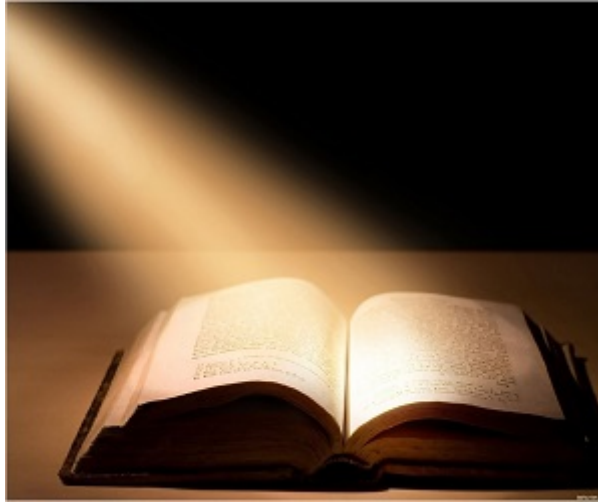

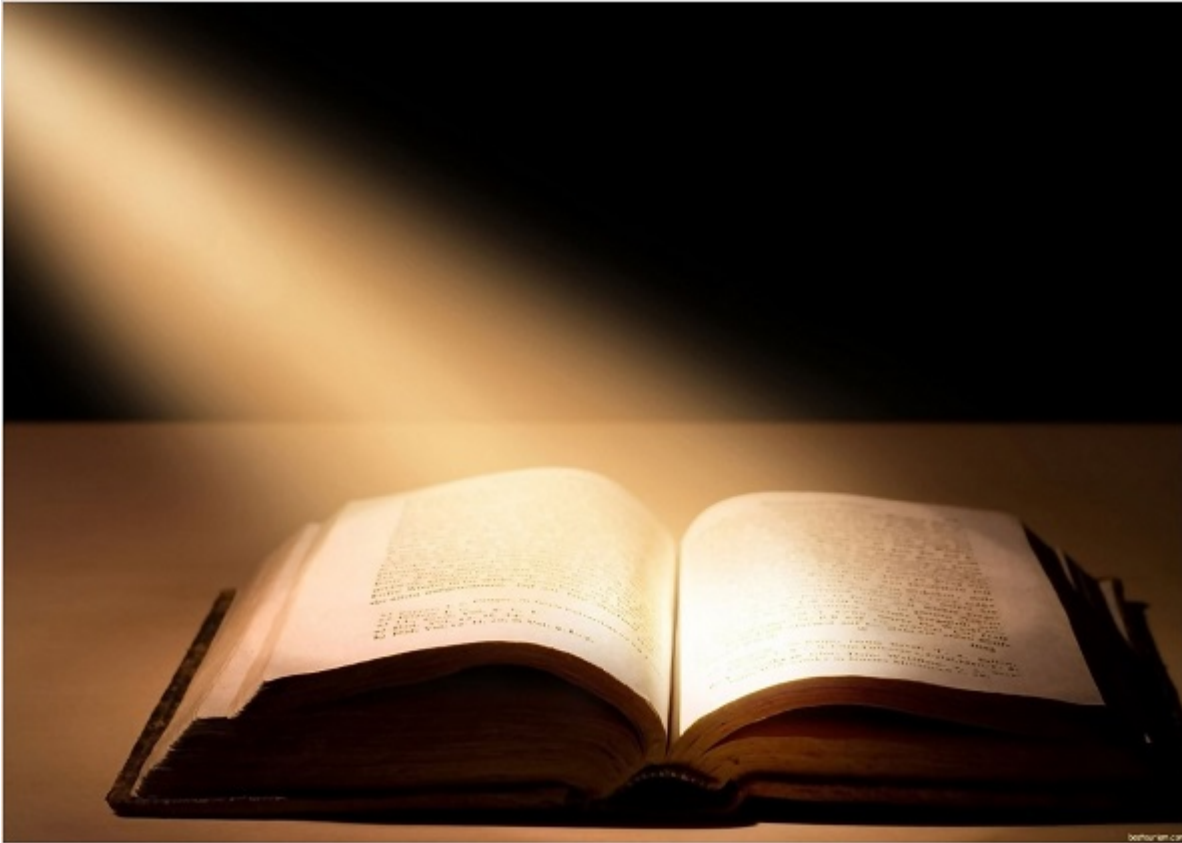
Η χρήση της βιβλικής παράδοσης από τους αιρετικούς (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1PGt3mv>]

Τοιουτοτρόπως οι Ορθόδοξοι και οι αιρετικοί χρησιμοποιούν αμφοτέρας, την Παλαιάν και την Καινήν Διαθήκην άνευ διακρίσεως, δια ν' αποδείξουν αν οι προφήται και οι απόστολοι είδαν μίαν κτιστήν ή άκτιστον θείαν υπόστασιν ή πρόσωπον του Χριστού. Η επιχειρηματολογία είναι απλή. Αμφότεροι αι πλευραί καταγράφουν όλας τας δυνάμεις και ενεργείας του Θεού τας αναγραφομένας εις την Βίβλον. Κάνουν το ίδιο δια τον Άγγελον – Λόγον – Μονογενή Υιόν. Τότε συγκρίνουν αυτάς να ιδούν εάν ταυτίζονται ή όχι. Αυταί αι ενέργειαι δεν αρκεί να είναι απλώς όμοιαι, αλλά να είναι ταυτόν.

Christianity

Αμφότεροι, Ορθόδοξοι και Αρειανοί, συνεφώνουν πλήρως με την κληρονομηθείσαν παράδοσιν, της Παλαιάς Διαθήκης, μαρτυρουμένην δια των αποστόλων και Αγίων, εις τους οποίους ο Θεός αποκαλύπτει την δόξαν Του, εν τω Ενσαρκωθέντι Υιώ Του, διότι τα κτίσματα δεν ημπορούν να γνωρίζουν την άκτιστον ουσίαν του Θεού και διότι μεταξύ ακτίστου και κτιστού εκ του μη όντος ουδεμία ομοιότης υπάρχει. Ούτως, δια να αποδείξουν οι Αρειανοί ότι ο Λόγος είναι κτίσμα, ισχυρίζοντο ότι Ούτος δεν γνωρίζει ούτε την ουσίαν του Θεού ούτε την ιδικήν Του ουσίαν και δεν είναι κατ' ουδένα τρόπον όμοιος με τον Θεόν. Οι Ορθόδοξοι ισχυρίζοντο ότι ο Λόγος γνωρίζει την ουσίαν του Πατρός και είναι κατά πάντα όμοιος με τον Πατέρα, έχοντας όλα, όσα έχει ο Πατήρ, (ο Υιός έχει) κατά φύσιν εκτός της Πατρότητος ή το να είναι αιτία της υπάρξεως του Εαυτού Του και του Αγίου Πνεύματος.

Οι Ορθόδοξοι και οι Αρειανοί συνεφώνουν ότι, ό,τι είναι ο Θεός εν Εαυτώ κατά φύσιν και ό,τι είναι Ούτος ή (ό,τι) κάνει κατά βούλησιν δεν ταυτίζονται, αλλά διαφωνούν οξέως εις την εφαρμογήν της διακρίσεως μεταξύ της θείας ουσίας και θελήσεως ή ενεργείας. Ούτως οι Ορθόδοξοι ισχυρίζοντο ότι ο Θεός είναι αίτιος της υπάρξεως του Λόγου κατά φύσιν και της υπάρξεως των δημιουργημάτων κατά βούλησιν ενώ οι Αρειανοί ισχυρίζοντο ότι αμφότερα, και ο Λόγος και όλα τα άλλα δημιουργήματα, είναι προϊόντα της θείας βουλήσεως.

Εναντίον αυτών των θέσεων οι Ευνομιανοί ισχυρίζοντο ότι η ουσία και η άκτιστος ενέργεια του Θεού είναι ταυτόν, ότι ο Λόγος είναι προϊόν της κτιστής ενεργείας του Θεού, ότι το Άγιον Πνεύμα είναι το προϊόν της κτιστής ενεργείας του Λόγου και ότι κάθε κτιστόν είδος είναι προϊόν των χωριστών ή διακρινομένων κτιστών ενεργειών του Αγίου Πνεύματος. Εάν κάθε είδος δεν είχε την ατομικήν του ενέργειαν εκ του Αγίου Πνεύματος, θα υπήρχε μόνον έν κτιστόν είδος και όχι πολλά, συμφώνως προς τον Ευνόμιον.

Ο Ευνόμιος με αυτά πράγματι μιμείται με ιδικόν του τρόπον την βιβλικήν και πατερικήν μαρτυρίαν του δοξασμού. Εις τον βιβλικόν και πατερικόν δοξασμόν κάθε δημιούργημα μετέχει και κάθε άγιος κοινωνεί με τον Λόγον, ο Οποίος είναι παρών εις τον καθένα πολλαπλασιάζων αδιαιρέτως την άκτιστον δόξαν Του, η οποία είναι ολόκληρος και όχι εν μέρει εις τον καθένα, παρούσα εις (τόν καθένα) και εντός του καθενός, καθώς edίδαξεν ο Χριστός [17] και απεκάλυπεν κατά την Πεντηκοστήν [18] και η οποία φέρει εν Λόγω και τον Πατέρα και το Άγιον Πνεύμα. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουν αρχέτυπα εις τον Θεόν και ότι ο Θεός συνέχει όχι μόνον τα είδη αλλά κάθε φρικτόν μέρος της υπάρξεως εις όλας τας πολλαπλάς του μορφάς. Ούτως το άτομον ποτέ δεν θυσιάζεται από τον Χριστόν δι' έν υποτιθέμενον κοινόν καλόν, αλλά ταυτοχρόνως το κοινόν καλόν είναι το καλόν δια κάθε άτομον. Ως συνέπεια του μυστηρίου της Αναλήψεως του Χριστού εν τη ιδική Του κυρία δόξη και εν τη φανερώσει Του εις τους μαθητάς Του εν τω Πνεύματι της δόξης, την Πεντηκοστήν. Ούτος είναι τώρα Όλος παρών εις τον καθένα και εντός αυτού ο οποίος ευρίσκεται εις τα στάδια του φωτισμού και του δοξασμού (θεώσεως). Δι' αυτόν τον λόγον καθένας, ο οποίος κοινωνεί του Σώματος και του Αίματος του Χριστού εις την Θείαν Ευχαριστίαν μεταλαμβάνει όχι μέρος του Χριστού, αλλά ολόκληρον την ανθρωπίνην φύσιν του Χριστού, η οποία από την Πεντηκοστήν μερίζεται αμερίστως εις κάθε μέλος του Σώματός Του. Ούτως δια συμμετοχής εις τον ευχαριστιακόν άρτον, ο οποίος είναι εις και εις το ποτήριον, το οποίον είναι έν, κάθε μέλος του Σώματος του Χριστού μεταλαμβάνει όχι μέρος, αλλά Ολόκληρον τον Χριστόν και γίνεται, ό,τι ήδη είναι, ναός ή μονή του Πατρός και του Αγίου Πνεύματος εν τω Ενσαρκωθέντι Λόγω από

κοινού με τα άλλα μέλη του Σώματος του Χριστού.

[Συνεχίζεται]

[17] Ίω. 14, 2-2.

[18] Πράξ. 2, 3-4.